

чавахъ силното вълнение на Жонкила, въ която ставаше силна вжтрешна борба.

Най-сетне тя взе решение, хвърква изъ единъ пжтъ чакъ до чинията, изцвърча малко, като се надѣваше храната да влѣзе сама въ човката ѝ, после се реши и лепна отъ кашата. Ала, каква чудна чувствителностъ! Тя не мисли да утоли своя гладъ, напълва човката си и се върна на клона, като започна да храни Агата съ такава ловкостъ и чистота, като да е била вече майка.

Оттогава насамъ Агата и Жонкила не ми досаждаха вече и малката бѣше хранена отъ голѣмата, което тя вършѣше много по-добре отъ мене. Агата стана чиста, лъскава, оправена и започна да си услужва сама много по-скоро, отколкото бихъ я научила азъ. Така, тази сирота бѣше направила отъ другарката си осиновена дъщеря, макаръ да бѣ още дете и не бѣше се научила да се храни сама.

Месецъ по-късно Жонкила и Агата, винаги нераздѣлни, макаръ отъ еднакъвъ полъ и различни видове, живѣеха напълно свободни по високитѣ дървета на градината ми. Тѣ не се отдалечаваха много отъ кжщата и предпочитаха да си избиратъ за жилище върха на единъ високъ боръ. Тѣ бѣха дългички, гладки и бодри. Всѣки день, когато времето бѣше хубаво и когато ние ядѣхме вѣнъ на открито, тѣ слизаха съ разперени крила на масата ни, като любезни сътрапезници, било на нѣкой съседенъ клонъ, било на рамената ни, или пѣкъ хвърчеха предъ слугата, който носѣше плодове, за да ги опитатъ отъ чинията преди насъ.

Ако и да имаха довѣрие къмъ всички ни, тѣ не позволяваха другиму отъ насъ да ги хване, освенъ мене. Нѣкога презъ деня тѣ слизаха отъ върха на